

Vlad Drăgoi

Mica mea inimă de om singuratic

roman

POLIROM
2019

Să știi că ești un fraier și că degeaba te agiți, că fetei de mine îi place și ai să vezi tu pe dracu', a fost mesajul pe care l-am tastat și trimis avînd capul cît de cît limpede, în orice caz fără nervi, cu o singură mînă, stînd comod în fața volanului, cu lumina din mașină stinsă și cu luminozitatea mobilului dată la minimum, să nu trebuiască să mijesc ochii.

Am dat send, m-am uitat la roțița albastră de la capătul mesajului, care s-a învîrtit de cîteva ori în sensul acelor de ceas, și, după ce s-a oprit, semn că s-a trimis totul și că nu mai era loc de dat înapoi, am mai rămas nemișcat cam două-trei minute, cu ochii țintă în ecran, așteptînd ca unul din fraierii de la Panini să citească și să răspundă cît mai repede, și vreau să zic că eram mîndru de mesaj și de cum l-am compus, pentru că inițial mă gîndisem să dau și un nume tipei de care am pomenit, cîteva variante fiind Andreea sau Anda sau Ana sau Emi sau Claudia,

adică niște nume cât mai generice, sperînd că așa poate nimeresc pe bune un nume de fată cu care ar fi combinat tipul cutare sau nu neapărat combinat, dar oricum să fi știut de ea, și foarte interesant ar fi fost dacă aș fi nimerit, de exemplu, cum ar fi chemat-o pe o soră sau pe cineva mai apropiat din familie, dar am zis în ultimul moment că risc prea mult să nu nimeresc și să zică fraierii că e greșeală și să rîdă și să lase totul baltă și de-aia am mers mai la sigur cu varianta cu tipa fără nume, dar oricum am așteptat degeaba pentru că nu a răspuns nimeni și între timp mă luase și o criză nasoală de strănut, cred că din cauză că făcusem Codlea-Brașov cu geamul deschis pe răcoare și pe început de picureală mărunță, dar n-am avut cum altcumva, pentru că, imediat după ce am ieșit din Brașov, am dat o bășină imensă de la toată mîncarea aia multă și caldă și grasă de la Panini și în două secunde mi s-a împuțit mașina toată, încît nu mai puteam să gîndesc limpede, și pe de o parte am și rîs puțin din cauza asta și am zis băi, ce bășină am dat, dar chiar n-am putut să stau așa tot drumul și am rulat în jos geamul de lîngă mine și am scos mîna stîngă pe geam și mi-am lipit palma de capota udă și am mers tot drumul așa, aerisind mașina și pe mine, și, cînd

am ajuns în Codlea și am parcat în fața blocului, am văzut că nu e nicio lumină aprinsă la nimeni și doar de la vreo două apartamente se mai vedea, cînd și cînd, proiectat pe perdele, un albastru electric fad, intermitent, de la televizoare.

Mi-am pipăit buzunarul din față după mănunchiul de chei pe care erau și cele de la interfon, și de la apartament, cu o mîină am apucat ghiozdanul de toartă, am ieșit din mașină și m-am dus la ușa mare de termopan a scării, care avea o copertină mare de pînză pusă frumos deasupra, am deblocat-o cu plasticul roșu, lung și străveziu și cu cod de bare pe el, am intrat în scară și, ca să nu simtă cîinele că-s eu ăla care urcă pe scări, am încercat să-mi fac pașii mai altcumva decît îi aveam de obicei după schimbul doi, adică tîrșîindu-i în dușmănie pe fiecare treaptă cu vîrfurile piciorului, lucru pe care îl făcea și tata cînd venea seara tîrziu și la care cîinele reacționa la fel de fiecare dată, adică venea în fugă pînă în fața ușii, de pe unde era în casă – de multe ori din pat, încolăcită și dusă bine în somn letargic toată ziua –, și, odată ajunsă în fața ușii, pufnea nebună din nasul negru și umed, punctat, dacă te uitai mai de aproape, de picățele albe în relief, și se învîrtea în loc și dădea din coadă ca din bici și, cînd el băga

cheia, ea sărea cu labele pe ușă și, când intra în casă, ea aproape că plîngea de bucurie, dacă plîns se poate numi schelălăiala aia ascuțită a cîinilor și dacă chiar de bucurie sar ei așa și se agită și sînt minunați și frumoși, și eu am încercat să urc punînd tălpile pe trepte fără să tîrșii și să calc în schimb perpendicular și mărunt și fără zgomot, și nu mi-era mie de bucuria cîinelui, îmi era de fapt să n-o trezească pe maică-mea, și, când am ajuns la jumătatea scării care ducea spre etajul doi, ușa mea fiind exact în capul scării, am și auzit bătăi tari și constante de coadă pe gresie și în lemnul lăcuit al ușii și am zis printre dinți mama mă-sii, băi Maya, dar nu supărat, ci mai mult cu năduf combinat cu un soi de haz, așa, și am ajuns în fața ușii, am băgat cheia în broască și am deschis destul de repede, ca să n-o mai las mult pe Maya să facă gălăgie cu bătutul ei din coadă, și, cum m-a văzut, a sărit cu labele pe blugii mei, nelăsîndu-mă să intru de tot în casă și să închid la loc ușa, și s-a pus pe emis suspine și pufăieli de ziceai că acum îi crapă inima de prea multă fericire, și eu, ca s-o fac să tacă, am ridicat o mîină la ea, am făcut ochii mari și m-am răstit șoptit că băi, termină, gata, ssst, amenințări voalate care normal că n-au avut niciun efect și parcă și

mai tare i-au stîrnit pofta de mine, și atunci n-am mai lăsat-o cum voia ea și am luat-o în brațe destul de stresat deja de faptul că sforăiturile maică-mii – pe care, cu toată criza de iubire a cîinelui, le-am putut distinge binișor atunci cînd am crăpat ușa – acum se curmaseră brusc, deci am luat cîinele în brațe și i-am făcut vînt repede, dar cu grijă, mai mult împingîndu-i fundul, în cameră la mine, care vine imediat la stînga de ușa de la intrare, și am lăsat și ghiozdanul înăuntru, rezemat de perete, am închis repede la mine, am închis și ușa de la intrare, am așteptat puțin pînă ce nu s-a mai auzit niciun suspin și nicio coadă și nicio gheruță șfichiind parchetul, că acum știa că sînt în casă și că o să intru curînd în cameră, mi-am îndreptat apoi auzul, în liniștea proaspăt așternută, spre fix înaintea, de-a lungul holului, în beznă, dincolo de care erau sufrageria și canapeaua în formă de L, pe a cărei linie mare dormea cîndva tata și pe a cărei linie mică, îndreptată spre hol, spre mine, dormea acum, speram, maică-mea, pentru că nu se mai auzea niciun sforăit și deja mă gîndeam că acum se trezește și o să-și activeze ciclul ăla superenervant al ei, uneori pornit chiar și după ce lua somnifere, în care începe să tot umble prin casă și să aprindă lumini și

să zângăne vase și linguri și să deschidă frigiderul și să scoată chestii din el, să nu facă nimic cu ele și apoi să le bage iar la loc, să dea drumul la apă caldă în chiuvetă și să facă zgomot cu centrala, adică frânturi peste frânturi de treburi casnice total inutile la ora aia și la repezeală făcute toate, cu somnul în nas și cu ochii cîrpiți și cu buza de jos ieșită în afară, a supărare de copil mic și prost, timp de vreo două ore pe ceas, după care să se bage iar la un somn cumva și mai enervant decît trezia ei frenetică de dinainte, pentru că nu mai știam dacă odată întinsă poate să intre iar în somn adînc, chiar dacă începea din nou să sforăie, și așa mă băga pe mine într-o stare împuțită de pîndă care-mi strica total somnul și mă făcea să mă foiesc în cearșaf și să mă scarpin în cap și pe tot corpul de nervi, mai rău ca de la țîțari, și mă agitam așa pînă dimineața, cînd mă dădeam jos din pat cu ochii roșii și cu capul greu și plin de nisip și cu aer greu și rarefiat în piept, fără niciun chef de muncă sau de altceva toată ziua, dar nici cu chef de întins iar în pat și de recuperat somn ca prostul, pe lumină, dacă se nimerea să fie zi liberă, și multe zile am pierdut așa aiurea, în cumpănă de nervi și disconfort, și ascultam acum în întuneric să văd dacă dă să se trezească,